

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Klosterløftet

Citation: Ingemann, B. S.: "Klosterløftet", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 26.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54651/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

Kloster - Løftet.

(Romance.)

Lucianas sønne Fader

Daandefald med Liver stred,
Sukkende: min Gud! forlader
Du din Tjener uden Fred?

Datteren med Laarer vøder
Gubbens matte, hvide Haand,
Dødens Engel til ham trøder,
Ninker 'ad den trætte Mand.

Pigen knæler og udbreder
Armen mod Himmels Blaa,
Og om Haabets Kunte leder
Øyet blandt de Stjerner smaa.

"Jesu Moder! i det Høye"
— beder hun med karulig Troe —
"Kan min hede Taare løye
"Magter, som serøven boe;

"Kan du Dødens Skalk bortdrage
"Fra den blege Dødings Mund;
"Lag da Moder! — mine Dage,
"Lag min forte Levestund!

"I dit Kloster vil jeg vandre,
"En indviet Himmels Brud,
"Til vi samles med hverandre
"Fader, Datter — hos vor Gud."

Pigen sang. Guds Moder smilede
Huld til Laaren, som hearrandt,
Og fra Gubbens Leie led
Dødens Engel — og forsvandt.

Dødingen sit Hoved hæved,
Høst sig Hjertet i hans Barn,

Dg af Glæde Pigen hæved
I den frelste Faders Arm.

Luciana from opfylded
Laster, som hun gav sin Gud,
Dg et helligt Elsk indhølet
Snart den skønne Himmelbrud.

Gud var Prøvens Tid et omme;
Pigen i sin Celle sad,
Saae den store Tine komme,
Dg til Rosenkrandsen bad.

Stille, andagtsfuld hun sidder,
Duffer indet Jordstø meer;
Men ved Gitteret kaaer en Klidder,
Lanet til det tunge Svaerd.

Lange han paa Pigen kuer,
Meres underlig beryod;
Dybt tindrer, Hjertet luer,
Løben stammer: Kjærlighed.

Luciana Dyet hæver,
Seer en Taare paa hans Kind,
Hører Ordet — rødmer — hæver,
Dg gaar dybt i Selten ind.

--- Brudefesten var forhaanden,
Virak duffed, Søstre kvad,
Dg med Nievand i Haande,
Herrens gamle Tjener bad.

Bleg, i lange, sorte Klæder,
Stirrende i Natten ud,
Vaklende til Nitret træder,
Anger Pigen for sin Gud.

Sagte vistes Aftarskammen,
Eeden lodet hellig — svagt,
Søstrene istemme: Amen
Jesu Bænd! det er faldbragt.

Luciana Dyet hæver,
Jugsa Taare meer deri;

Men i Kirkens Høveling søøver
Læs en Pillegrim forbi.

Som en Skygge han forsvinder;
Haand paa Hjertet, med sin Stav
Saaer han, medens Maanen skinner,
Dybt — Lucianas Grav.
